

အောင်ကောင်းမြစ်

အောင်ကောင်းမြစ်

ဒီနေ့ ပန်းတွေပွင့်တယ်၊ အောင်ကောင်းမြစ်
မျက်နှာပုံးပန်းချီနှင့် အတွင်းပန်းချီ- ကေစာချို
စာမျက်နှာ ၁၄၁ မျက်နှာ၊ ၁၃.၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၂၀၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၂၅၀၀ ကျပ်

ဒီနေ့ ပန်းတွေပွင့်တယ်

မဂ္ဂဇင်းဖြတ်သန်းမှုကဏ္ဍများ

အောင်ကောင်းမြစ်

mgyc.com

mgyc.com

မာ တိ က

-	ဇော်ဇော်အောင်၏အမှာ	၅
-	ဝင်းဖေမြင့်၏အမှာ	၇
-	ပြောချင်တာလေးနဲ့ကျေးဇူးစကား	၉
-	ကဗျာ	၁၁
၁။	ပြဒါးလူးမြား	၁၃
၂။	တောင်ပံကျိုးည	၁၆
၃။	မြောနေတဲ့လူနာ	၁၈
၄။	အတွင်းအားစစ်တမ်း	၂၀
၅။	ခုတလော တွေ့တွေ့နေရတဲ့ယတြာ	၂၂
၆။	ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်	၂၄
၇။	ချောတိုင်တက်ပွဲ	၂၆
၈။	အမှုစစ်သီဝရီ	၂၈
၉။	ကောက်ရိတ်သိမ်းရာသီ	၃၀
၁၀။	အဆုတ်များရဲ့ရာဇဝင်	၃၂
၁၁။	အညာဆန်သဘော	၃၄
၁၂။	မြေပုံညွှန်း	၃၅
၁၃။	မိုးသည်းညလမ်းခွဲ	၃၈

၁၄။	ညော်သည်ကြီးနှစ်ယောက်	၄၁
၁၅။	တန်ဖိုးတို့၏နေရာ	၄၃
၁၆။	မြည်သံစွဲည	၄၅
၁၇။	ပိုစတာများ	၄၇
၁၈။	ဝတ်စုံပြည့်ည	၄၉
၁၉။	ပန်းခင်း	၅၀
၂၀။	ဝတ္ထုကြိုက်တဲ့ ညနေခင်းညီမလေး	၅၂
၂၁။	ဒီနေ့ ပန်းတွေပွင့်တယ်	၅၆
၂၂။	လွမ်းလောက်တဲ့ရာသီ	၅၈
၂၃။	မုန့်ဖုတ်သူများ	၆၀
၂၄။	အမေ	၆၁
၂၅။	အမိပွယ်ရှိရှိခြေသံ	၆၃
၂၆။	ကျင့်စဉ်	၆၅
၂၇။	ပုံပြင်သစ်	၆၇
၂၈။	ပန်းချီဆရာ	၆၉
၂၉။	ငှက်ကလေးတစ်ကောင်	၇၁
၃၀။	ရုပ်ကြွင်း	၇၃
၃၁။	အဝေးရောက် ငြိမ်းချမ်းရေးကဗျာ	၇၄
၃၂။	ငါ့မှာ မသိခြင်းတွေနဲ့	၇၆
၃၃။	အလွမ်းရှင်းတမ်း	၇၈
၃၄။	လောကကြီးကို ချောင်းကြည့်	၇၉
၃၅။	ငါတို့ဟာ ဒါရိုက်တာများ	၈၁
၃၆။	ခေါင်းစဉ်နဲ့အတူပြေး ကဗျာနဲ့အတူလိုက်	၈၂
၃၇။	နာရေး	၈၄
၃၈။	နွေ	၈၅
၃၉။	အိမ်အပြန်	၈၆
၄၀။	အရေးပေါ်	၈၇
၄၁။	ဟုတ်တယ် အချိန်တန် အိမ်ရာတွေဆီ ပြန်ကျလာမယ်	၈၈

၄၂။ လောကဓံလှေကား	၈၉
၄၃။ ချိုမြသစ်သီး	၉၀
၄၄။ ဓမ္မစစ်သည်တော်	၉၂
၄၅။ ယနေ့ တနင်္ဂနွေ ခင်ဗျားမမေ့ပါနဲ့	၉၃
၄၆။ ငါများ နေညိုခဲ့တယ်	၉၅
၄၇။ ကောင်းဘွိုင်မြို့	၉၆
၄၈။ အေးလွန်းရင် လောင်တယ်	၉၇
၄၉။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တလူလူနဲ့ တလွင့်လွင့်	၉၈
၅၀။ ရောဝတီ အဓိဋ္ဌာန်	၉၉
၅၁။ ရန်ကုန်ညနေ	၁၀၁
၅၂။ ဆောင်းနံနက်ခင်းများ	၁၀၂
၅၃။ ခွပ်လိုက်ကြစို့သူငယ်ချင်း အောက်အိအီးအွတ်များ ရှိတယ်	၁၀၃
၅၄။ ငါတို့ရွာကို ပြန်ပေးပါ	၁၀၅
၅၅။ ဆင်ဖိုနီနွေဦး	၁၀၇
၅၆။ သကြန်	၁၀၈
၅၇။ ပြည်သူနှင့်အတူ	၁၀၉
၅၈။ နံနက်ခင်းရေ ကြိုလိုက်တော့	၁၁၀
၅၉။ အိမ်လည်သွားကြသူများ	၁၁၁
၆၀။ မှော်ရုံတောသွား တောလား	၁၁၂
၆၁။ ပန်းဆိုးတန်းနံနက်ခင်း	၁၁၃
၆၂။ အမိနဲ့တစ်ရွက် ကြွေကျလာတယ်	၁၁၄
၆၃။ ရွာလမ်းကလေး	၁၁၅
၆၄။ သမိုင်းကို ငါရေးတယ်အပြီးမှာ နီရိုးတွေ တောရိုင်းထ	၁၁၆
၆၅။ ပန်းအိပ်ပန်းနိုးည	၁၁၇
၆၆။ ဆယ့်တစ်မီးထွန်းတဲ့ ညနေ	၁၁၈
၆၇။ ခြောက်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့	၁၁၉
၆၈။ လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကတည်းက	၁၂၀

၆၉။ ထောင်မင်းသားနဲ့ တော်လှန်ရေး	၁၂၂
၇၀။ ငါသို့ ပွင့်ပါစေ	၁၂၄
၇၁။ ကျွန်တော်တို့ကို ထီးမိုးပေးပါ	၁၂၅
၇၂။ ကြောင်သင်တန်း	၁၂၆
၇၃။ ငါ့စာအုပ်ကို ငါဖတ်တယ်	၁၂၇
၇၄။ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်	၁၂၈
၇၅။ တိုကင်နံပါတ်ဆယ့်ကိုး	၁၃၀
၇၆။ ကျွန်တော့်မှာ နေဖွယ်ရာမရှိ	၁၃၁
၇၇။ ဒီတစ်နှစ် မိုးရာသီဇာတ်လမ်း	၁၃၃
၇၈။ မီးတောင်ပေါက်တဲ့ည	၁၃၄
၇၉။ နှစ်ဆန်းခဲ့ပြန်ပြီ	၁၃၅
၈၀။ ခရီးက ငါ့ကိုခေါ်တယ်	၁၃၇
၈၁။ အေး ငါ့လိပ်စာလား ဒီကမ္ဘာကြီးဆို ရောက်တယ်	၁၃၈
၈၂။ မိုးရဲ့	၁၃၉
၈၃။ တီထွင်သူများသို့ တောင်းဆိုချက်	၁၄၀

အမှာဝါကျများ

ဆရာမ ခြစ်ပေးလိုက်တဲ့
 ကျောက်သင်ပုန်းထက်က
 ချိတ်ကောက်ကလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး
 ဘဝကို အသေအကျေ ကျင်းစိမ်နေခဲ့တာ
 ခုချိန်ထိ ကျင်းမဝင်သေးဘူး။

အောင်ကောင်းမြစ် "ပန်းခင်း"

ရိုက်ချက်တွေက အားပျော့၊ ဒိုးချက်တွေက လွဲချော်။ ကျွန်တော်
 အခု ဒီအမှာစာရေးနေတဲ့အချိန်မှာ အသက် ၆၆ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။
 ကျွန်တော်လည်း အခုအထိ ကျင်းမဝင်သေးဘူး ကိုအောင်
 ကောင်းမြစ်။ လူ့ဘဝရဲ့ သက်တမ်းတစ်ဝက်ကျော်တဲ့အထိ
 အသေအကျေ ကျင်းစိမ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကြာလာတော့ ကျင်းဝင်
 တာ၊ မဝင်တာ ကျွန်တော့်ကိစ္စ မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်လာ
 တယ်။ ကျင်းမဝင်စေတဲ့ တခြားအကြောင်းတရားတွေ ရှိကောင်း
 ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့
 အသံ နားထဲမှာ ပြန်ကြားပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာ

အခုထိ တစ်ဘဝလုံးဆိုပါတော့။ ကဗျာဆရာဆိုတာ ဂုဏ်
 သိက္ခာမြင့်မားတဲ့ အမျိုးအစားပါ။ ကဗျာစပ်တာ ခင်ဗျားတို့
 အလုပ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့အလုပ် ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြပါ။ ကဗျာ
 ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အလဟဿဖြစ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။
 လောက,က ဖတ်ဖို့ စောင့်နေပါတယ်။

ဇော်ဇော်အောင်
 ၂၀၀၆။

အောင်ကောင်းမြစ်ရဲ့ ဒီနေ့ ပန်းတွေပွင့်တယ် ကဗျာစာအုပ်

သူနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်မြို့ထဲသား
 ငယ်ပေါင်းတွေ
 အသက်ကလည်း သိပ်မကွာ
 သူက ကဗျာတွေ ရေးတယ်
 ကျွန်တော်က ပန်းချီဆွဲတယ်
 ကဗျာရေးတဲ့ အလုပ်ကလွဲလို့ သူ ဘာမှမလုပ်
 ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး
 ဒီလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကြာခဲ့ပြီ
 ကျွန်တော် ပန်းချီနဲ့ ပျော်သလို
 သူလည်း ကဗျာနဲ့ ပျော်နေတာ
 သူက ကျွန်တော့်ထက် သာလိမ့်မယ်
 အိမ်ထောင်မပြုပဲ ကဗျာတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တာ
 သူမွေးတဲ့အရပ် သူချစ်တယ်
 သူနေတဲ့တိုင်းပြည် သူမြတ်နိုးတယ်

သူရေးတဲ့ကဗျာတွေ သူတန်ဖိုးထားတယ်
 သူ့ကဗျာတွေထဲမှာ သူ့ခံစားမှုတွေပါတယ်
 သူ့ကဗျာတွေထဲမှာ သူ့အတွေးတွေပါတယ်
 သူ့ကဗျာတွေဟာ သူ့ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုတွေပဲ
 သူ့ကဗျာတွေဟာ သူ့ဘဝဖြစ်သလို
 သူ့ဘဝဟာလည်း ကဗျာတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဝင်းဗမြင့်(WPM)
 ၁၇၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၉။

ပြောချင်တာလေးနဲ့ ကျေးဇူးစကား

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တွေ၊ ဆယ်စုနှစ်တွေတုန်းကဆိုရင်တော့ အများကြီး ပြောဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘဝမှာ အချိုးအကွေ့တွေ၊ တောင်တက်တောင်ဆင်းတွေ များလှပါတယ်။ အခုချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ သိပ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကဗျာတွေချစ်ခဲ့ပြီး ကဗျာတွေ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

ပြောစရာဆိုလို့ မြန်မာကဗျာလောကမှာ လိုအပ်နေခဲ့တဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ တစ်နှစ်လုံးအတွင်းမှာ ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်းအားလုံးထဲက ကဗျာတွေကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် စုစည်းထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့တာလေးတော့ ရှိပါတယ်။

“မန်းချောင်းလရောင်ထဲသို့ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းလာကြသော ၉၅/ ကဗျာငှက်များ” ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာ (၅၈) ဦးရဲ့ ကဗျာတွေပါ။

အဲဒီကာလတွေတုန်းက ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ဝေကြပုံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လို စိစဉ်ထုတ်ဝေသူ မရှိသေးတဲ့ အကြောင်း ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က အသေအချာ မှတ်

ချက်ပြု ရေးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာ
ကြီးကို အထူးတလည် ဂါရဝပြု မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခု ပြောစရာက ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကို ရွေးချယ်
ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်
ရာ အယ်ဒီတာများ၊ အခုလို တစ်စုတစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင်
ပထမဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်အနေနဲ့ထုတ်ဝေပေးတဲ့ စိတ်ကူးချိုချို၊
ပန်းချီတွေကို စိတ်ကြိုက် ယူသုံးခွင့်ပြုတဲ့ ပန်းချီဆရာ အစ်ကို
ဝင်းဖေမြင့်တို့ကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်
ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဘဝဖြတ်သန်းမှုတွေထဲမှာ ကဗျာတွေ
ပါလာတာကိုတော့ အထူးပဲ ကျေနပ်လှပါတယ်။ အစ်ကို ဝင်း
ဖေမြင့်ပြောသလို ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပါတယ်။

အောင်ကောင်းမြစ်
၂၀၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၇။

ကဗျာ

ခေတ်က သိပ်လှုပ်တာပဲ
ရင်နဲ့ ရွက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့် စကားလုံးအိုးလေးတွေ
မှောက်ခဲ့တယ်။

အောင်ကောင်းမြစ်
၂၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၉။

ပန်းချီ-ဝင်းလေမြင့် (WPM)

ပြဒါးလူးမြား

မသေချာမှုတွေက
 အပြင်းစားလျှင်တစ်ခုလို
 ဘဝကို ဗဟိုပြုရိုက်ခတ်
 တရစပ် ပေါက်ကွဲ
 ရင်ထဲက ချော်ရည်ပူတွေဟာလည်း
 လူနေမှုတွန့်ခေါက်တောင်ကြောမှာ
 ကွေ့ကောက်စီးဆင်း
 အမှုအခင်းဖြစ်
 အဲဒီ မြစ်မှာ
 သေရည်ယစ်မှုး
 လူးလှိမ့်နေတဲ့
 အမှန်တရားရဲ့ လှေငယ်တစ်စင်း
 မွန်းကျပ် စီးမျော ဝဲလည်လို့။

ဒါဟာ ရိုးသားမှု မဟုတ်ချေဘူး
 ဝေဒနာကိုရင်း
 စတေးခံခြင်းကို ပွေ့ဖက်
 အောင်ကောင်းမြစ်အိပ်မက်တွေ
 မှေးစက်ရာ ကွန်းခိုအိမ်
 တိမ်တွေကို ကျောသပ်
 အတောမသတ် ရယ်သွမ်းသွေးနေတာကတော့
 ဟိုး အဝေးက တောင်တန်းကြီးတွေလေ။

အဲဒီမှာ
 ငါ့ရဲ့ခိုင်ယာရီဟာ
 ယုံကြည်နှင်းထဲ ကခုန်
 လင်းယုန်တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့
 မြင့်မြတ်တေးကို ကျူးရင့်
 ဆူးဝင့်နှင်းဆီ ဖြစ်ခဲ့။

ဟောဒီ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှတဲ့ ညတွေက
 ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့ အပြုံး
 သင်တုန်းဓားလို ထက်ရှု
 ဒါတစ်ခုတည်းကိုပဲ ထုပ်ပိုးပြီး
 အရုပ်ဆိုးအောင် မူးပေါ့။

ငါ့ အသက်ရှူသံ
 ပြန်ကြားရတဲ့ ည
 မာရသွန် ကကြိုးရုပ်ရဲ့
 ငုတ်တုတ် လင်းခဲ့ရတဲ့ ည
 အဲဒီလို ညတွေရဲ့
 လှိုင်းအလျားမဲ့ သံစဉ်တွေဟာ
 ရာဇဝင်တွင်မယ့် တေးသွားတွေဖြစ်ရဲ့။

အရည်ပျော်ကျနေတဲ့
 နာရီအိုများထဲက
 လူဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် တစ်ခုဟာလည်း
 ငိုချင်းသံရှည် ပျင်းတွဲတွဲ
 နွမ်းယဲ့ဟောက်ပက်မျက်လုံးကို
 အဆုံးစွန် အမှောင်ချ
 အသေကောင်လို အိပ်ခြင်းမျိုးနဲ့
 အိပ်လို့။

ဒီမှာ လောကမှော်ဆရာရဲ့
 မလှည့်ဖြားနဲ့ကွဲ
 ငါဟာ လက်စားချေခြင်းကို
 ဟင်းကောင်းလို ချိုမြိန်တဲ့
 စစ္စလီကျွန်းသား မဟုတ်
 ဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမကို နာခံ
 ကံကိုယုံ
 သက်လုံကို အားကိုး
 လွန်းထိုးနေတဲ့ မသိစိတ်ရထားကတော့
 အက်စစ်မိုးခါးတွေကြားမှာ
 ပြဒါးရည် လိမ်းကျ
 မိုးယံကို ဖောက်ထွင်း
 မြားတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့ပေါ့။

စာပေဂျာနယ်၊
 မတ်၊ ၁၉၉၅။

တောင်ပံကျိုးည

နေလောင်သစ်သီးတွေနဲ့
ရိက္ခာဖူလုံနေတဲ့ အထီးကျန်မှုဟာ
လရောင်ဆမ်းညကို တရားမဝင် ပေါင်းသင်းလို့။

အိပ်မက်တွေဟာ
ကင်းစောင့်ခြေသံရဲ့
အခိုးအငွေ့တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ကောင်းကင်ရဲ့
ပုစ္ဆာတွေနဲ့ လင်းလက်
မျက်စိမှိတ်ပြနေတဲ့ ကြယ်ကလေးတွေက
ညရဲ့ မေးခွန်းလွှာတွေပေါ့။

ကြေကွဲဖွယ် တိတ်ဆိတ်မှုဟာ
ဆည်းလည်းသံသီချင်းနဲ့
လေညင်းလေးတောင်မှ
ကြောက်ရွံ့စွာ ဖျားနေရှာခဲ့တယ်။

မွန်းကျပ်မှုတွေကြောင့်
အိုဇုန်းလွှာပါးပါးလာ
တနေ့တခြား ဒေါသကြီးလာတာက
လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိထားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပါပဲ။

ဘော်ငွေရောင် ကြိုးကြီးချိတ်နဲ့
 ဇရာဝတီကတော့
 ရာဇဝင်တွေကို သယ်ဆောင်ပြီး
 ပင်လယ်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပွဲကို ခရီးထွက်ခဲ့ပေါ့။

စကားလုံး မရှိတဲ့
 မိုးယိုပေါက်အကြည့်တွေနဲ့
 ကြိုးမဲ့ရင်ခွင်တစ်လက်ကို
 ထမ်းထွက်လာမယ့်ညဟာ ငါပေါ့။

နေကြာပန်းခင်းထဲ
 ရေလောင်းပေါင်းသင်နေတဲ့
 အလင်းရောင်ရဲ့အသံတွေက
 ကြိုးကြာတွေနဲ့အတူ ပျံသန်းသွားကြပြီ။

စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်၊ ၁၉၉၅၊
 ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၄၉၊ ၁၉၉၉၊

မြောနေတဲ့လူနာ

ဖိလစ်ပိုင်တောနက်လို
မျက်စိလည် သက္ကရာဇ်တွေရဲ့
ညစ်စစ်ဆေးရုံပေါ်မှာ
လူတစ်ယောက်ဟာ
နှလုံးသွေး ရပ်သွားခဲ့တယ်။

တစ်ပွဲတိုးအပြုံးနဲ့
နှလုံးခုန်စက်ဟာ
အသက်ရှိခြင်းကို ကယ်တင်ခဲ့
ရှင်သန်ခြင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်တော့ မဖြစ်ခဲ့ပြန်ဘူး။

ရှင်သန်ခြင်းထဲမှာ
ခြေထောက် ပါတယ်
မျက်စိ ပါတယ်
နား ပါတယ်
ပါးစပ် ပါတယ်။

သတိလည်လာခိုက်
 ကယောင်ကတမ်းနဲ့
 ဟစ်အော် ကန်ကြောက်
 ငါ့ခြေထောက်တွေက မိုင်တွေကိုတ်
 မျက်စိတွေက မြင်ကွင်းကျယ်ရုပ်ရှင်ကိုတ်
 နားတွေက စကြဝဠာရဲ့အော်သံကိုတ်
 ပါးစပ်က မြစ်တစ်စင်းကိုတ်
 ငတ်တယ် ငတ်တယ်နဲ့
 အဲဒီလူရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ
 နှလုံးခုန်နေတဲ့မြို့ကို လက်ပြုနုတ်ဆက်ပြီး
 ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ
 ချင်ခြင်းရှာ လိပ်ပြာလွင့်တော့တယ်။

စာပေဂျာနယ်၊

ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၅။

အတွင်းအားစစ်တမ်း

ကဲ့ရိုင်းလှိုင်း
ဒိုင်းကျောက်ဆောင်။

လေသင်တုန်း
ဆင်ကျုံးတောင်။

လှိုင်းကြက်ခွပ်မှာ
ကဗျာရွတ်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်။

လေပြည်ညင်းမှာ
သီချင်းဆိုနေတဲ့ တောင်။

အဲဒီလို သဘာဝရဲ့
 သက်မဲ့လောကကြီးတောင်မှ
 မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့
 ရန်သူချဉ်းကပ်လာတဲ့မြို့လို
 ကိုယ့်ရပ်တည်မှုတွက်
 စက္ကန့်တွေကို ချစ်နေရသေးတာ
 ရွက်ကျပင်ပေါက်ညတွေထဲ
 ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို
 မီးအုံးပြီး ဆန်းစစ်ကြ
 ဖီးနှစ်ငှက်ရဲ့ တောင်ပံခတ်သံတွေ
 (တဝုန်းဝုန်း)
 ပဲ့တင်ထပ်နေဖို့တော့ လိုအပ်တယ်။

စာပေဂျာနယ်၊ ဇွန်၊ ၁၉၉၅၊
 ရွှေးစာရင်းပါပြီး စိစစ်ရေးထိကဗျာ၊
 လသာမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၀။

ခုတလော တွေ့တွေ့နေရတဲ့ယတြာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်မရတဲ့ ခုလိုညမျိုးမှာ
 ကြည့်စမ်း အိမ်ဦးခန်းဟာ
 နံရံတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို
 ဖာထေးပြီး ဆေးပြန်သုတ်
 ဟန်လုပ် ပြုံးပြနေတတ်လိုက်တာ။

ကျိတ်ပုန်းလေး အထီးကျန်လိုက်ပုံကလည်း
 ဆေးပေးမီးယူဆိုလို့
 ခွေးခြေပုလေးတစ်လုံးပဲ တွေ့ရ။

အဲဒီ ခွေးခြေပုလေးဟာ
 ခြံကင်းတဲမှာ သဘာဝကျကျ
 ညတွေကို ရေတွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ကောင်လေ။

အရေးပေါ်ဖျားနာတဲ့ မုန်တိုင်းတွေမှာ
 မူရင်းဒီဇိုင်းမပျက်
 ပင်လယ်လှိုင်းလုံးတွေလို ပြေးတက်လာ
 နောက်ဆုံး ဆေးပေးမီးယူဖြစ်လာတဲ့
 ရာဇဝင်နဲ့ကောင်ပဲပေါ့။

ခုတော့ အိမ်ဦးခန်း ဖြစ်ရပုံများ
 ဘုရား ကြိုက်မကြိုက်တော့ မသိဘူး
 အဲဒီ ခွေးခြေပုလေးပေါ်မှာ
 အစိမ်းရင့်ရင့် အရက်ပုလင်းဟာ
 ဘာရနဲ့မှ မသင်းတဲ့
 နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ကို ပန်ရင်း
 ခပ်တည်တည်နဲ့ နဂါးနီသီချင်းတောင် ဆိုသည်လို့။

မျက်ပေါက်ကျဉ်းနေတဲ့
 ပြတင်းတံခါးရဲ့
 သွေးအားနည်း အလင်းရောင်ထဲမတော့
 အိမ်မြှောင်တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်
 အတောင်ပေါက်ပြီး ပျံသွားတယ်။

စာပေဂျာနယ်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၅၊
 ရွှေစာရင်းပါပြီး စိစစ်ရေးထိကဗျာ၊
 ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီ ၂၀၀၃၊

ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်

သပြေသီးမှည့်ဝိုင်နဲ့
 ချွေးနံ့လှိုင်နေတဲ့ ဇရာဝတီဟာ
 ရေချိန်လွန် ပျိုအန်ရင်း
 သီးကင်းတွေ ချွေးနေပြန်ပါပေါ့။

ရာသီအားကိုး
 မိုးကောင်းခြင်းတပ်ပေါင်းစုနဲ့
 ကမ်းတက်တိုက်ပွဲ
 ဆင်နွဲ့သိမ်းပိုက်လာတဲ့ 'မင်း'
 အတ္တကင်းကင်း
 နေရာမှန်စီးမော့ခြင်းကို မြတ်နိုး
 တိတ်တခိုး မေးထောက်ငေးကြည့်
 ချစ်မိတဲ့ တစ်ရွာလုံးကတော့
 စုံးစုံးမြုပ်ရပြန်ပြီ။

နေမင်းဟာ
 ကဲလားတံခါးကို လာတွန်း
 ရေမွန်းတဲအိမ်လေးတွေ
 ပင်လယ်ဝေ အိပ်မောကျလို့။

ဒီလိုနဲ့
လမ်းမဗွတ်ပေါက်
နန်းအောက်ကောက်ပင်တွေနဲ့
အသက်ရှင်ရဦးမယ့် ရွာကလေးဟာ
ပွဲဈေးခင်း ကွာရှင်းသွားတဲ့ နေရာလိုပါပဲ။

အိမ်ပြန်ကမ်းနဖူးမှာတော့
သင်ဖြူခင်းပြီး
သီချင်းလေး တအေးအေးနဲ့
ဒူးနှုန်းနေမယ့် ဇရာဝတီဟာ
သူ မဟုတ်သလို
တယောထိုးနေဦးမှာ သေချာရဲ့။

အရိန္ဒမာမဂ္ဂဇင်း။
ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၅။

ချောတိုင်တက်ပွဲ

နေခြည်မှာ
 မာယာဆီတွေ တလက်လက်
 ခြေရာကို ဝှက်ထား
 လက်ဖျား အေးစိမ့်စိမ့်နဲ့
 မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးနေတဲ့ တိုင်တစ်လုံးဟာ
 ရှုံးပွဲမရှိ စိန်ခေါ်လို့။

ဂိုလန်ကုန်းမြင့်ယိမ်းမှာ
 ပွဲသိမ်းတပ်တွေ
 ကခုန်နေသလိုမျိုး
 မာန်ခိုးတက်မျက်နှာ
 လျှာနှစ်ခွဲနဲ့ အလံချွန်ကလေးကတော့
 သိန်းစွန်ငှက်တစ်ကောင်လို
 တိုင်ထိပ်မှာ တောင်ပံတွေခတ်လို့။

တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေတဲ့
 နေသက်ကျားအိုတောင်
 ဖားလျားချထားတဲ့
 သူ့ဆံစတွေကို မျက်မှန်းကျိုး
 ဆေးဆိုးတော့မယ်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကတော့
ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ ဘောလုံးကွင်းလို
ညခင်းများတောင် မေ့လို့။

တိုင်ခြေရင်း
ယုံကြည်ခြင်းချွေးစီးကြောင်းထဲ
ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်ထားတဲ့
ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တစ်သိုက်ကတော့
တိမ်တိုက်တွေကို ကုတ်ဖဲ့
ကောင်းကင်ကို ဒူးနဲ့တိုက်မယ့်ဇွဲနဲ့
သဲသဲမဲမဲ
ပွဲကွင်းထဲမှာ
“ကြက်မျက်သင့်သူ မပါကြေး” တဲ့။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း
ဒီဇင်ဘာ ၁၉၉၅

အမှုစစ်သီဝရီ

၁

လှိုင်း ဖြစ်နေတဲ့အခါ
 မြစ်ကမ်းပါးရဲ့ သံချင်းခေါက်သံကို မကြားရဘူး။
 ပင်လယ် ဖြစ်နေတဲ့အခါ
 မြစ်တစ်စင်းရဲ့ စာတမ်းဖတ်သံကို မကြားရဘူး။
 မုန်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့အခါ
 သစ်တစ်ပင်ရဲ့ ငှက်ဖျားတက်သံကို မကြားရဘူး။

၂

တောမီးလောင်တဲ့အခါ
 ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ခြေသံကို မကြားရဘူး။
 ပွဲလန်နေတဲ့အခါ
 ဖျာတစ်ချပ်ရဲ့ လက်ဖျစ်တီးသံကို မကြားရဘူး။
 နေ့ အသက်ငင်နေတဲ့အခါ
 ညဉ့်ငှက်ရဲ့ တောင်ပံခတ်သံကို မကြားရဘူး။

၃

ကမ္ဘာကြီးရဲ့
နားကြပ်ဖြုတ်ထားတဲ့ နားအစုံကို
ဝတ်မှုန်နှုတ်ခမ်း လိပ်ပြာနမ်းသလိုပ
ရာဇဝင်ပဲ့တင်
ကျပ်စင်ပေါ်က အသံတွေဟာ
ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့
စကြဝဠာရဲ့ နှလုံးသားဆီ
သီဝရီအလိုအရ
တာဝရအတွက် လမ်းဆက်လျှောက်နေခဲ့ကြ။

စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း။

ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၅။

ကောက်ရိတ်သိမ်းရာသီ

ဝါကြင့်ကြင့်နေခြည်ရဲ့
အမောဖောက်လေပြည်မှာ
နှစ်ဆယ်ရာစုဟာ
ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့
ပင်မှည့်တေးကို သီကျူးနိုင်ခဲ့ပြန်တယ်။

ဖုန်တထောင်းထောင်း
ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နဲ့
ကောက်ပင်တွေ ကိုင်းညွတ်လာခဲ့ကြ
ဘယ်သူ ရာဇဝင်သူရဲကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ
ဒါဟာ သီချင်းဟောင်းတွေနဲ့ အပ်ကြောင်းထပ်
ဖားသူငယ်ပြဇာတ်ထဲက
အလွတ်မှတ်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေပါပဲ။

ရှေးရိုးတွေကို လဲ့လဲ့ချရင်း
အနာဂတ်မျိုးစေ့တွေ
တစ်ခါတည်း ထွက်ထွက်လာစေတဲ့
ဟောဒီ ကောက်ရိတ်စက်တွေကတော့
ကိုယ်ဖော့လာတဲ့ ဆောင်းရဲ့
စွပ်ဖားကြောင်းတွေလို
ဥဒဟို ခုတ်မောင်းခဲ့ကြပြီ။

ညတစ္ဆေရဲ့
 နာရီတွေကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ကြ
 မှန်တိုင်းကို လှည့်စားခဲ့ကြ
 မိုးခါးကို တိုးထွက်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

အဲဒါ နောင်ရိုးပဲပေါ့
 သီဝရီ အသိုးတွေနဲ့
 စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ဥစ္စာစောင့်တွေကို
 ကြောင့်ကြမနေကြစမ်းပါနဲ့။

ငါတို့ခြေရာနက်နက်တွေကိုလည်း
 ဖျက်မပစ်ကြစမ်းပါနဲ့။

ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ
 စကားထာဝှက်နေတဲ့
 ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ရဲ့
 သိုလှောင်ရုံကို ပို့ပေးလိုက်ကြရုံပါပဲ။

စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း
 ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၆။

အဆုတ်များရဲ့ရာဇဝင်

အဆိပ်ငွေ့ဟာ

ခန္ဓာအတွက် သေဆေး

ဝိညာဉ်အတွက် အားဆေးဖြစ်သွားတဲ့အခါ

ကမ္ဘာကြီးဟာ နာကြည်းချက်လက်ထဲမှာ

ဂေါ်လီလုံးလေး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်

အိုက်ခမန်းလည်း ငုတ်တုတ်ကလေး

လည်စင်းပေးခဲ့ရတယ်။

လေဟာ

အောက်စီဂျင်ကြိုက်တဲ့

အဆုတ်တွေအတွက် လိုအပ်ခဲ့ပြီး

ကောင်းကင်ဖန်လုံအိမ်ကြီးထဲမှာ

စည်းချက်မမှန် ရင်ခုန်သံကွဲအက်

ခွဲထွက် ဆုတ်ဖြို ဟစ်အော်ရင်း

သူကတော့ ကမ္ဘာ့ဆွဲငင်အားမဲ့

လွင့်မျောနေတဲ့ အရာကို

ကဗျာဆွဲငင်အားနဲ့

ပုံမှန်အတိုင်း လမ်းလျှောက်

အာကာသထဲမှာ

ပန်းကောက်ခိုင်းမယ်လို့ ဆိုတယ်။

လက်သုံးဓာတ်ပြားဟောင်း
 အပ်ကြောင်းထပ်ဂီတနဲ့
 ဝီဇစိတ် မုန်တိုင်းဝင်
 ဆင်တစ်ကောင်ကို ဘေးချိတ်
 ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ
 စာရနံ့လေးသာ ငွေငွေရှိ
 ဒိုင်နိုဆော ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းတောင်
 ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ
 တစ်စ မကြွင်းစေရဘူးတဲ့
 အဲဒီ အဆုတ်က ကြိုးဝါးနေခဲ့တယ်။

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်စာစောင်၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၆၊
 စိစစ်ရေးထိကဗျာ၊

အညာဆန်သဘော

နာရီပျက်နေတဲ့
 သက္ကရာဇ်ရွက်တွေ
 တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကြွေကြွေကျ
 ညကို ကင်းထောက်
 ကျောက်ချထားရတဲ့ ရင်ခွင်။

ခရီးဆုံးအောင် သွားမှာပါတဲ့
 ဇရာဝတီကို ယုံပြီး
 ဒိုင်ယာရီကုန်တွေနဲ့
 ရေစိုန်မျှောချ
 မြို့ပြမာယာမှာ
 ဝိဇာမလိုပဲ ကမ်းတင်ခဲ့
 (ဘကြီးအောင်ရေး...)
 ကဗျာတစ်စင်း အညာမိခဲ့။

အေးပေါ့လေ
 လှောင်ကုန်တို့ရဲ့ထုံးစံ
 အချိန်တန် ဈေးကောင်းရရမှာပေါ့
 ခုတော့ ဝေဒနာအိတ်စိုက်
 အနာဂတ်ကို ပိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း။
 ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၆။

မြေပုံညွန့်

အဲဒီ ညနေခင်းလမ်းကြောလေးအတိုင်းသာ
ခြေရာတွေ
ပျံသန်းသွားမယ်ဆိုရင်တော့
မန္တလေးအခေါ် တစ်ပြလောက်ကအိမ်ဟာ
ဆည်းဆာတို့အိမ်ပေါ့။

သူ့ကိုယ်သူ စည်းချထားတဲ့
အထီးကျန်မှုရဲ့ခေါင်မိုးပေါ်
ကျီးတစ်အုပ်က ပြိုကျလို့။

ပါးချုပ်တပ်
ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ခလောက်သံဟာ
မျှော်လင့်ချက်တွေ စားမြုံ့ပြန်ချင်တာလေးနဲ့
ခြံဝမှာ လုယက်တိုးဝှေ့
ထမ်းပိုးမေ့ပွဲတော် ခင်းကျင်းနေလိုက်ကြတာ။

တစ္ဆေတစ်ကောင်လို
အိမ်ကို မိုးနေတာက
ဖိုထိုးနေတဲ့ ညောင်ပင်အိုအိုကြီးပေါ့
တွေးတွေးပြီး ကျောချမ်းအောင်
လေသရမ်းက ဓားသွေးကောင်းတယ်လေ။

အရိပ်ကျတဲ့ဘက်မှာတော့
ရွက်လွင့်ခြင်းကို သပ်ချ
တဖြုတ်ဖြုတ် အစိမ်းကြေ
စံပယ်တွေရဲ့မြေလူးသံ ညံ့လို့။

မော့ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးကွဲ့
ညကို ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်
အတိတ်မေ့ရောဂါရနေတဲ့
ကောင်းကင်ရဲ့ဟောက်သံ ကြားရပြန်ဦးမယ်။

ညဉ့်နက်လို့ ကံကောင်းရင်ပေါ့
အိမ်ရှေ့တလင်းပြောင်ပြောင်မှာ
လရောင်ရဲ့ အလင်းစ ကျကွဲသံ
ကြားကောင်း ကြားရနိုင်တယ်။

ကဲ ဒီလောက်ဆို
 သေချာပေါက်လို့ ယုံပါ
 PH₇ သောက်ပြီး ဖျားနာနေတဲ့ ကောင်မလေးရေ
 မင်း သွားတော့မှာလား
 ဘီးလိမ့်စ အပြေးနှုတ်ဆက်ရသလိုမျိုး
 နောက်ဆုံးကြိုးတစ်စ တင်းမိတယ်
 တိုင်းရင်းဆေးမှာ မိုးခါးရေ မလိုဘူး
 ကလေးရယ် ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့
 ဆော့ခရတ္တီအဆိပ်တက်နေတဲ့ ငါ့ဦးခေါင်းပေါ်
 သဲကန္တာရမြေခွေး
 ရိုးမဲလ်လို တိမ်တွေက
 တစ်မိုးလုံး မိုင်းပစ်လိုက်ပြန်ပြီ။

သောင်းပြောင်းထွေလာရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း။
 အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၆။